

כשהשחפים עוקבים אחרי סירת הדייגים, זה מכיוון שהם סבורים שסרדינים יורקו אל הים
- אריק קנטונה

במהלך העשור האחרון עמית לוינגר הרבה להציג פסלים קינטיים, עבודות וידאו ומיצב. העבודות עסקו במכניות תקועה, מגושמת או לא מספקת זאת על מנת לספר על עילגות האפרטוס. לצד עיסוק זה הוא גם צייר בצורה נרחבת ומקיפה. ציוריו, שעד היום לא קיבלו תשומת לב מעמיקה, משמשים כמרכז הכובד של צווארון ציפור. התערוכה בוינטלטור ממוקמת בחנות שעד לא מזמן שימשה כסלון כלות ועיצוב הפנים של החלל תוכנן על ידי בעליו הקודמים. בחלל התערוכה נבנו שני קירות גבס מונמכים שמחלקים את המרחב לשלושה אזורים. עמית לוינגר משתמש באדריכלות הקיימת בכדי להציג את גוף עבודותיו שכולל עשרים ואחד ציורים ועבודת וידאו אחת.

כאשר מתבוננים בציוריו של עמית לוינגר, הדימוי המצויר עלול להיקלט גם כשתי ציפורים וגם כצווארון של חולצה. הפשטה זו מביאה לידי דיון את מושג ההיתכנות. ככה שטומן בחובו אשליה והינו מהותי עבור הבנת ציוריו של לוינגר. ההיתכנות של הדימוי להחיות בו זמנית כריבוי של דימויים מצביעה על הגבולות המוחשיים של המדיום – בראשית, על שינוי תדיר של נקודת המבט, ולאחר מכן אודות התהייה כי אולי אשליה זו דווקא, ומתוך נקודה עקרונית, מייצרת עיוות. לציוריו יש אופי משל עצמם, וכוהם בהשתנותם. בכל פעם הם מחליפים את צורתם והופכים לדבר מה אחר. הם כמעט ספורטיביים, כמעט גבריים. המחווה הציורית שלהם ליליות ועולה מהן תחושה של האנגאובר. הקו הציורי לעתים שבור ולעתים עוקב, רציף והמשכי. הרקע של הציורים שחור או לבן. למעשה, הציורים של לוינגר דוחפים את הדיכוטומיה בה הם מתקיימים לעבר הגבולות של עצמה. המוטיבים שמופיעים בעבודות לקוחים מחנויות הלבשה לגבר שמצויות בדרך יפו וברחוב העליה ומקריירת העבר של האמן ככדורגלן. ציוריו עמוסים בסימבוליקה גברית וכמה מהם עוסקים בצווארון המורם – גימיק אופנתי שמזוהה עם ג'יימס דין, אלביס פרסלי, סרג' גינזבורג ואריק קנטונה. במובן הזה, גנדרנות, דנדיות, חיזור, הומור שחור ואבסורד הם רק מעט מהמושגים שעולים בצווארון ציפור.

בנוסף לציורים, מוצגת עבודת וידאו חדשה על אייפאד. המתאגף (2018) מורכב מחומר מצולם שעבר עיבוד, סיקוונס קצר שעמית לוינגר תיעד במצלמת האיפון שלו במועדון אגרוף בפאתי לונדון. בוידאו מתאגף צעיר מזיע את נשמתו על שק האגרוף. צליל אגרופי נשמע בחלל התערוכה. פעולת האגרוף מהדהדת ומשתנה ללו-פיי טכנו. הקומפוזיציה המוזיקלית מתנגנת תמידית בחלל, משנה ומשפיעה רגשית על תודעתו וגופו של הצופה כשזה עומד אל מול ציוריו של האמן.

עמית לוינגר (1978, כפר סבא) חי ועובד בתל אביב. הוא בוגר תכנית התואר הראשון של המדרשה לאמנות בבית ברל (2006). עבודות הוידאו שלו, פסליו הקינטיים ומיצביו הוצגו בארץ ובעולם בתערוכות יחיד ובתערוכות קבוצתיות, ביניהן: סדנאות האמנים, תל אביב (2016), מוזיאון בר דוד, קיבוץ ברעם (2016), מובי – מוזיאון בת ים (2013), גלריה זומר, תל אביב (2013), גלריה חזי כהן, תל אביב (2013), המרכז לאמנות עכשווית פילדלפיה, פנסילבניה (2012), מוזיאון פתח תקווה לאמנות (2012), טייט מודרן, לונדון (2010), מוזיאון חיפה לאמנות (2009), הביאנלה לוידאו, ליון (2009), לופ – פסטיבל וידאו, ברצלונה (2009), מוזיאון ישראל, ירושלים (2007) ועוד. עמית לוינגר הוא זוכה פרס האמן הצעיר מטעם משרד התרבות והספורט לשנת 2011.

וינטלטור הוא חלל תערוכות נודד שהוקם בתל אביב על ידי האמן ישי שפירא קלטר.